

De boekjes van A. HANS zijn in alle scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

401. Het spook op de spoorbaan. — 402. Avonturen met een Hoed. — 403. Een Woelig Leven. — 404. De Geheimzinnige Kruisvaarder. — 405. De avonturen van een Hovenier. — 406. Een bange Vlucht. — 407. De nieuwe Kasteelheer. — 408. De jonge Landlooper. — 409. De twee Kameraden. — 410. De Spion. — 411. De Dochter van den Visscher. — 412. De Dochter van den Bezembinder. — 413. Een Huichelaar. — 414. De erkentelijke Indianenhoofdman. — 415. Onvergetelijke Avonturen. — 416. Een vreemde Nacht. — 417. De hoeve bij de duinen. — 418. Leo op de Kotschool. — 419. De moedige Padvinder. — 420. De Dragonder van het Uilenhof. — 421. De strijd tegen de slavernij. — 422. De jonge Alpengids. — 423. Het onverwachte Erfdeel. — 424. De verijdelde Diefstal. — 425. Op het eenzame Eiland. — 426. In den Sneeuwstorm. — 427. Sinterklaas in den Woonwagen. — 428. Het vuur in den nacht. — 429. Een moedige Knaap. — 429. Het Kerstfeest der Schipbreukelingen. — 430. Voor net recht. — 431. Het spook van Sylt. — 432. De dappere Kasteelknaap. — 433. In Duizend Vrezen. — 434. De Toovenares van Diksmuide. — 435. Acht maanden op een onbewoond eiland. — 436. Ontmaskerd. — 437. Een gestoorde Nacht. — 438. De stem aan de deur. — 439. Het geheimzinnig bedrijf. — 440. De smokkelaars van Blankenberghe. — 441. Een drama aan de grens. — 442. Een Godsoordeel. — 443. De verrader. — 444. Zigeuners op 't dorp. — 445. Een Rakker. — 446. De dochter van den Indianenhoofdman. — 447. De Smokkelbende. — 448. Het verlaten schip. — 449. De Werklooze. — 450. De avonturen in de Hooglanden. — 451. De gesloten Zesdagenkoers. — 452. Uit een gezin. — 453. Een Smokkelavontuur. — 455. De Weezen van de Beukenharst. — 456. Kars, de Herdershond. — 457. Een angstig Tocht. — 458. De verkiede Krijgsman. — 459. De Heldin van Maestricht. — 460. Een spion verrast. — 461. De Wraak van den Eskimo. — 462. De Schoolmeester van Sylt. — 463. Gevangen in het Ijs. — 464. Het Spook van de Steengroeve. — 465. De Grootte Ronde. — 466. Erik, de Cow-Boy. — 467. De Roover uit Eikenloo. — 468. Het Geheim van den Torenkelder. — 469. Lina, de Smokkelaarster. — 470. Twee maal gered. — 471. De zoon van Keizer Karel. — 472. De Zwarte Vrouw uit den Polder. — 473. Djecs, de Schooier. — 474. De Cow-Boy en zijn Zuster. — 475. De Wilde Ridder en het Kind. — 476. Avonturen in de Grot. — 477. De Luchtvlieger.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.
Vraagt ze in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

Prijs: 60 centiemen.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH

Drukkerij R. Bracke-Van Geert, Wetteren

VADERS VLUCHT

Uitgave Hans-Van der Meulen, Contich.

VADERS VLUCHT

I.

Jantje en Elsje waren klaar om naar bed te gaan. Vader was om zeven uur niet thuis gekomen en zou wel weer overwerk hebben op zijn kantoor. Dat gebeurde meermalen.

Jantje hield al den blaker met de kaars in de hand, maar Elsje moest nog haastig iets aan een poppekleed herstellen. Ze leek een bezorgd vrouwtje.

Hun moeder was reeds boven om in ieders bed een warme kruik te leggen, want het was guur winterweer. De kille wind blies om het huis. Jantje en Elsje vermoedden niet, dat daar buiten in het donker tuintje een man hen begluurde. Hij kon hen bespieden door een reet van een der vensterblinden.

— Mijn arme kinderen... en mijn arme vrouw, zei hij met een snik in de keel. O, wanneer zal ik hen weer terug zien! En hoe moeten

ze in al die jaren leven? Wat ben ik een groote lafaard geweest, een ellendeling!

Het was mijnheer Halkens, de vader van Jantje en Elsje. Neen, hij had geen overwerk vanavond, en hij verdook zich hier geheimzinnig als een dief, aan zijn eigen woning. Hij voelde op het oogenblik den guren wind niet. Hij had het integendeel erg warm.

Het huis stond aan den uitkant van Roeselare, een West-Vlaamsche stad met veel fabrieken. Mijnheer Halkens was boekhouder op een kantoor.

Hoe vreemd, dat hij vanavond zóó zijn kinderen bespiedde in plaats van binnen te treden! Jantje en Elsje zouden hem met gejuich begroet hebben, want het was altijd een groote teleurstelling voor hen, als ze naar bed moesten, vóór vader thuis kwam.

Mijnheer Halkens zag nu door de reet, dat zijn vrouw de kinderen haalde. Eerst knielden de kleinen neer en deden ze hun avondgebed.

Toen wendde de vader zich af. Een snik kropte in zijn keel.

— Lafaard, die ik ben! kreunde hij weer.

Aarzelend wachtte hij een poosje onder een boom.

— Ik durf niet meer binnen te gaan... ik kan het niet zeggen! zei hij. 't Is zoo erg.

Hij meende gerucht te hooren op de straat.

Haastig liep hij naar het einde van den hof, kroop gejaagd over de haag en stapte vlug langs den rand van een akker voort.

— Ik mag niet lang meer talmen, zei hij. Het zou te laat kunnen zijn... Als Mathilde me maar helpt!

Hij kwam op een binnenweg en hield voor een eenzaam, groot huis stil.

Daar woonde zijn zuster, een weduwe, die veel geld bezat, maar niet in de stad zelve wilde leven. Ze hield meer van de stilte en de rust en leek wel wat menschenschuw.

Mijnheer Halkens belde aan. Men vroeg wie daar was.

— Mathilde, ik ben het, uw broer Karel, antwoordde Halkens op gedempten toon.

't Was of hij zijn stem wilde verbergen voor Frans, den knecht, die met zijn vrouw bij zijn zuster inwoonde.

De deur werd geopend, en Mathilde keek verbaasd haar broer aan.

— Wat doet ge vreemd, zei ze.

— Ik moet u spreken... ik ben tevreden dat ge zelve open doet.

— Weer om geld vragen, zeker! Ik ken dat liedje!

— Er is iets ernstigs gebeurd... O, laat me binnen!... Maar Frans en Leonie mogen me niet hooren...

— Kom er in! hernam de weduwe norsch.
Ze liet Halkens in een voorkamertje en stak er
brommend een lampje aan.

— Maar wat ziet ge er raar uit, zei ze dan.
Ge lijkt wel ziek, zoo bleek is uw gezicht!

— O, ik moet vluchten voor de politie! An-
ders word ik in de gevangenis gestoken... Ik wil
naar Amerika vertrekken; help me toch...

— Naar Amerika, vertrekken... 't is niet aan
de achterdeur, sprak Mathilde, die in alle om-
standigheden steeds kalm bleef. Welk een leu-
gen verzint ge nu, om me geld af te zetten? Ik
ben niet onnoozel, dat weet ge wel...

Haar broer was vroeger dikwijls bij haar ge-
weest om hulp. Maar sedert maanden wilde ze
niets meer geven.

— Mathilde, ik lieg niet... ik moet weg! zei
Halkens wanhopig. Ik heb op mijn kantoor geld
verduisterd, al weken lang en nu is dat uitge-
komen. De fabrikant en twee klerken onderzoe-
ken de boeken... Ik ben haastig vertrokken en
durf niet meer naar huis te gaan...

— Wel, gij gemeene deugniet!

— Ja, 't is slecht van mij... De fabrikant zal
de politie roepen en me aanklagen. Blijf ik hier,
dan word ik gevangen genomen...

— Dat verdient ge ook!

— O, geef me geld, om te vluchten! Ik zal
mijn leven beteren... Ik heb zoo veel berouw...

Ik zweer u, dat ik in Amerika ernstig wil werken...

— En den grooten heer uithangen, zoodra ge een beetje geld verdiend hebt!

— Neen, Mathilde...

— En weet Livina er nog niets van?

— Neen... ik durf het haar niet te zeggen...

— En uw arme kinderen...

— Ik heb ze nog even gezien door een reet van het vensterluik... Ik ben een lafaard... ik beken het... Maar voor Livina en de kleinen wil ik een ander leven beginnen... Geef me de kans, Mathilde! Hier kan ik geen plaats meer krijgen, als ik uit de gevangenis kom.

— En hoeveel geld hebt ge uw baas ontstolen?

— Wel twintig duizend frank...

— Zoo veel! Wat deedt ge er mee?

— Gespeeld op de beurs, om veel te verdienen...

— En rijk te worden door niets te doen... En alles verloren?

— Ja...

— Ge moest een groote heer zijn! Ja, ik ken uw droomen... Een schoon huis bouwen, zelf fabrikant zijn, in een koets rijden... Maar nu staat ge hier als een bedelaar en een dief! En ge zoudt er stil van door gaan!

— Ik durf het niet aan Livina te zeggen; ik wil nu naar Frankrijk vluchten. Morgen zal ik haar van daar schrijven... Ergens in een haven neem ik de boot voor Amerika. En ik beloof het u, dat ik er ernstig zal werken...

— 't Is een vreeselijke geschiedenis. Ge brengt ons allen in schande en uw vrouw en kinderen in het ongeluk... Ik kan die som aan uw baas niet terug geven... en hij zou u toch niet sparen, maar u aanklagen...

— Ja... Hij is zoo streng...

— Ik wil niet, dat mijn broer in de gevangenis geraakt. Ik zal u reisgeld geven...

— O ja, Mathilde... En zorg ook voor Livina en de kinderen! Ha, kon ik mijn leven herdoen! Ik heb te veel geld verteerd... ik was hoogmoedig... en ik wilde rijk worden... Maar ik ben zwaar gestraft... Kondt gij voelen, wat ik lijd! Ik bemin mijn vrouw en kinderen toch...

— Ge toont het op een rare manier... Maar al dat praten helpt niet meer.

Ze spraken over de benoodigde som en de weduwe ging boven het geld halen.

— Zoo ver is het nu gekomen, mompelde ze, toen ze op haar slaapkamer de briefjes telde. Mijn broer, een bedrieger en een dief! Vader en moeder hebben ook veel last met hem gehad... 't Is maar goed, dat ze dit niet meer beleven...

Haar jongere broer toonde als kind reeds ver-

waande streken. Hij wilde altijd schoon gekleed gaan, al moesten zijn ouders hard werken voor hun brood.

Mathilde was met een rijken man getrouwd geweest en bezat veel geld. Karel had nadien ruim zijn brood verdiend als boekhouder, want hij was flink geleerd en kon vlijtig werken... Maar die hoogmoed! Hij kocht veel nieuwe kleeven, dronk nog al dikwijls wijn, als hij met vrienden een herberg bezocht, en sprak dan over groote plannen. Zijn vrouw had hem gedurig tot zuinigheid vermaand. Het hielp niet. In stilte maakte Karel schulden en dan liep hij naar zijn zuster om geld.

Ja, Mathilde wist het alles wel!

Maar nu dit einde! Een bedrieger, een dief, die laf weg moest vluchten en zelfs geen afscheid van vrouw en kinderen durfde te nemen.

— Karel moet nog wat hier blijven en dan zal ik Livina halen, besloot de weduwe. Zóó kan hij toch niet weg gaan!

Maar toen ze dit beneden aan haar broer zegde, wilde hij niet wachten.

— De politie zal ook naar hier komen, sprak hij angstig. Ik moet dadelijk weg...

Hij stak het geld bij zich.

— Waar gaat ge nu heen? vroeg Mathilde.

— Over Meenen naar Rijsel, en daar moet ik onderzoeken, hoe ik het best naar Amerika kan,

over Engeland of van Cherbourg. Ik zal schrijven... aan Livina.

— 't Is erg... Maar ja, schelden helpt niet... Ge hebt het ver gestuurd, jongen, heel ver! Daar staat ge nu als de groote mijnheer! Ik hoop en zal er voor bidden, dat deze les moge helpen... Ge zijt nog jong en kunt een nieuw leven beginnen.

— Zorg voor Livina en de kinderen! Ga vanavond nog eens naar mijn arme vrouw toe! O, ik heb zoo'n medelijden met haar...

— Schrijf uw adres te Rijsel, dan kan Livina u daar bezoeken.

— Neen, neen, de politie zou het merken en me bij de Fransche overheid aanklagen en me doen uitleveren... Ik moet zoo voorzichtig zijn. O, hoe gaarne zou ik Livina en de kinderen meenemen...

Mathilde, die er ongevoelig uitzag, begon nu ook te weenen. Ze had, ondanks alles, toch innig medelijden met Karel.

— O, ge verdientet zoo goed uw brood... ge hebt een brave vrouw en lieve kinderen... En nu in Amerika gaan dolen... God helpe u, sprak ze. Word eindelijk eens ernstig... Dan kunnen Livina, Jantje en Elsje later bij u komen... Ik zal zoo lang voor hen zorgen...

Ze kuste haar broer, en leidde hem naar de deur.

— Maar ge hebt zeker niets gegeten? vroeg ze dan, in nieuwe bezorgdheid. Ik zal u een paar boterhammen mee geven.

— Neen, neen... ik moet nu voort...

— Een minuutje... Ge staat voor een langen nacht...

De weduwe ging naar de keuken, waar Frans en zijn vrouw bij de ronkende kachel zaten.

— Leonie snijd eens rap drie boterhammen, zei Mathilde. Er is daar een oude kennis van me, die ik wat helpen moet, een sukkelaar... Maar ik wil hem toch niet hier laten...

De knecht en de meid keken haar nieuwsgierig aan, doch ze zagen op het gezicht van hun meesteres, dat ze geen nadere bijzonderheden zouden hooren over dit zonderling bezoek.

— Wacht tot morgen... dan is de stad vol van het nieuws en zult ge alles begrijpen, dacht de weduwe. En dan vertoon ik mij in langen tijd niet meer aan de menschen! Zulk een schande voor de familie!

Ze pakte de boterhammen in een zak en bracht ze aan Karel.

— O, zou er geen politie aan den weg staan? vroeg hij.

— Wel neen...

— Ze weet, dat gij mijn zuster zijt...

— Kom, kom, uw baas heeft misschien nog geen klacht ingediend...

— 't Is waar, hij was met de boeken bezig en 't is een lang onderzoek... Wat heb ik toch gedaan! O, gaat ge straks nog naar Livina? Belloof het me!

— Dadelijk... Ze moet het seffens weten...

— Ik dank u... En ik zweer u, dat ge uit Amerika beter nieuws van me zult hooren...

— Ik hoop het... Schrijf dikwijls... denk ook aan vader en moeder, die nooit iemand iets te kort hebben gedaan... God beware u...

Dat hadden haar ouders altijd gezegd, als een der kinderen van huis ging... En nu voelde Mathilde de diepe beteekenis van die bede...

Haar broer verdween in de duisternis, op den weg naar het onbekende...

— — — — —
Mathilde hing haar ouderwetschen kapmantel om.

— Ik moet even uit, zei ze tot Frans en Leonie.

— Nu nog; hoor den wind eens huilen om het huis, sprak de knecht.

— O, ik ben van den wind nooit benauwd geweest. Tot straks... Ik blijf wel een uur weg...

— Maar wil ik mee gaan met de lantaarn? stelde Frans voor, al bleef hij liever bij de warme kachel zitten.

— Neen, neen... ik ben als de uilen... ik zie

ook bij donker... Maak u niet ongerust.

De weduwe was niet kleinzeerig.

Toen ze even buiten was, begonnen er sneeuwvlokken te dwarrelen.

— En door zulk een weer doolt nu die ongelukkige Karel, sprak ze. Maar ik beklaag nog meer zijn vrouw. Dàt heeft Livina toch niet verdiend!

Mathilde kwam niet dikwijls bij haar schoonzuster; ze verliet zelden haar huis en hof. Toch hield ze van Livina, die een beste echtgenoot en moeder was.

II.

Mevrouw Halkens keek dan ook vreemd op, toen ze na het gebel de deur opende en Mathilde zag, zoo in den avond.

— Is er iets met Karel gebeurd? vroeg ze dadelijk.

— Waarom denkt ge dat?

— Hij blijft zoo lang weg... Maar kom gauw binnen... het is erg aan het sneeuwen, zie ik...

— Ja, echt winter...

Mathilde ging met haar schoonzuster in de gezellige, warme kamer. En ze ontroerde, toen ze zag, dat de tafel voor twee personen gedekt

stond. Karel zou niet komen avondmalen, nu niet en in zeer langen tijd niet meer.

— Zijn de kinderen naar bed? vroeg Mathilde.

— Sedert een uur haast... Ik mag ze niet te lang ophouden, al zien ze gaarne 's avonds vader nog eens. Maar, Mathilde, wat is er? Ge kijkt zoo verschrikt...

— We moeten eens spreken...

— Over Karel? O, heeft hij weer schuld gemaakt en kwam hij om geld?

— 't Is erger...

— Wat dan?

Livina werd bleek en begon te beven.

— Karel moet voor een tijdje weg uit de stad... en hij is al vertrokken.

— Zonder mij iets te zeggen?

— Dat speet hem zeer...

— Wat is er dan? Zeg het, Mathilde... Heeft Karel een ongeluk gekregen? Ligt hij in het hospitaal?

— Neen, neen, hij is gezond... Hij is op zijn kantoor onvoorzichtig geweest...

— Wat bedoelt ge? O, vertel het me in een keer!

— Karel heeft niet eerlijk gehandeld jegens zijn patroon.

Het was of Livina een schok kreeg.

— Niet eerlijk gehandeld, stamelde ze. Toch niet gestolen?

Ze wist, dat haar man elken dag veel geld ontving en naar de bank moest brengen, en ze had hem dikwijls tot voorzichtigheid aange-maand.

— Ja, Karel heeft al een heelen tijd geld van zijn baas weggenomen, vervolgde Mathilde. Hoe hij het juist deed, weet ik niet. Lang heb ik niet met hem kunnen spreken. Maar het bleef een poos verborgen en nu is het uitgekomen...

— En is hij gevlucht? vroeg Livina, in een snik.

— Ja...

— O, Mathilde toch! Zoekt de politie hem op?

— Dat zal wel gebeuren... Ik schrok ook, toen Karel een uurtje geleden bij me kwam en het me vertelde... Hij vroeg me reisgeld... Hij durft hier niet te blijven... Hij zou aangehouden worden...

Weenend zank Livina met het hoofd op de tafel.

— Karel... een dief... en op de vlucht! kreunde ze. O, hoe kon hij dat doen! Mijn arme kinderen... En waar is Karel nu?

— Naar Frankrijk...

— Zonder me iets te zeggen!

— Hij durfde niet meer in huis komen... hij

heeft hier door een reet van een luik staan gluren... Hij was bang voor de politie... en ook, om het u te vertellen... Hij had veel verdriet en spijt... Ik heb hem geld gegeven... 't Is ook erg voor u, arm schaap! Maar ik zal u en uw kinderen helpen...

— En is Karel naar Frankrijk?

— Ja...

— Hij kan nog niet ver weg zijn... Ik wil hem achterna... ik moet hem toch spreken...

— Dat kan niet meer...

— Ja, Mathilde... ik zal hard loopen... of een rijtuig huren...

— Zet dat uit uw hoofd! Laat hem gaan... Hij zal u morgen schrijven...

De weduwe had veel moeite om Livina van haar plan af te brengen. Ze moest nu nog meer zeggen, de arme vrouw nog dieper wonden.

— Ge zult Karel een heelen tijd missen, vervolgde ze. Hij wil naar Amerika...

— Wat! Naar Amerika? En zonder ons? O, dat kan toch niet...

— Hij heeft me beloofd, dat hij er zijn leven zal beteren. Ge kunt later met de kinderen naar hem toe gaan... O, ik voel het, dat het heel erg is voor u; heb toch moed!

— Naar Amerika... En dan zal ik hem in veel weken, in maanden niet meer zien! Is dat allemaal waar, Mathilde?

Ze kon het niet gelooven; dit vreeselijk nieuws leek haar zoo vreemd... De tafel stond als altijd gedekt, en in een pan op de kachel puf-ten de gestoofde aardappelen met vleesch voor haar man. Zijn sluffers stonden klaar bij de kachel; zijn pijp hing in het rek... En Karel zou nu op de vlucht zijn... op weg naar Amerika... en ze kon hem in maanden niet meer zien!

— Geld gestolen? Wat heeft hij er mee gedaan? vroeg Livina.

— Gespeculeerd... en verloren...

— En ik wist er niets van...

— Neen, dat heeft hij u niet verteld... Hij hoopte u te verrassen met een gewonnen for-
tuin... Zoo zijn er al veel menschen in ongeluk en ellende geraakt...

— O, ik zei het hem dikwijls, dat we alle re-
den hadden om tevreden te zijn... Hij verdiende een goede wedde... ik wilde sparen...

— Och, kind, ge moet het me niet vertellen, dat Karel het hoog had zitten... Gij hebt u niets te verwijten...

— En wat zei hij tot u?

De weduwe sprak over het bezoek van haar broer en zijn plannen.

— Morgen ga ik naar Rijsel... ik moet Karel spreken, zei Livina. O, als ik eens naar zijn baas ging en hem smeekte Karel niet aan te klagen,

Ik zou het geld bij beetjes terug geven en er voor zelve armoede lijden.

— Dat kan niet... Meer dan twintig duizend frank...

— Zoo veel... O, ik wil Karel spreken...

— Rijsel is een groote stad en ge zult er hem niet vinden... Ge moogt de politie het spoor niet wijzen...

— O, is het dan werkelijk waar, dat de poli-
tie hem in de gevangenis zou steken? Nu begrijp ik, dat Karel al een tijd zenuwachtig was. Ik vroeg hem, wat er hem scheelde... Hij sliep ook onrustig. Hij zei, dat hij veel werk had... En hij heeft twintig duizend frank verduisterd.

— Hij vreesde voor ontdekking van zijn on-
eerlijkheid...

— O, wat moet ik nu aan de kinderen vertel-
len! Jantje, Elsje toch!

— Ge moogt niets zeggen van het bedrog...
of de politie...

— En de schande... Ik durf niet meer op straat te gaan... Karel, hoe kondt ge ons dat aandoen! Hij is in zijn hart toch een goede man, Mathilde. Hij houdt veel van ons. Ja, hij is blufferig... Maar bedriegen en stelen... Hoe kón hij! Zoo veel geld...

— Dat is speculeeren!

't Was alles nog zoo onbegrijpelijk voor Livina.

— — — — —
Weer werd er gebeld.

— De politie! zei mevrouw Halkens ontsteld.

— Ik zal eens gaan zien, sprak de schoonzuster, en ze ging naar de voordeur.

Daar stond een agent; hij vroeg naar mijnheer Halkens.

— Mijn broer is nog niet thuis, zei Mathilde.

— Nu nog niet thuis?

— Ge gelooft me toch wel...

— Ja... Maar 't is vreemd. Hij moet seffens op het bureel komen. Kan ik zijn vrouw onderwerpen?

— Ja...

De agent schudde de sneeuw af en volgde de weduwe naar de keuken. Hij zag, dat mevrouw Halkens zat te schreien.

— Ge zult al iets weten, zei hij. Ik ken het fijne niet, maar de fabrikant Leba heeft een klacht tegen Halkens ingediend...

— En gij moet mijn man komen halen?

— Ja...

— Hij is hier niet... hij is weg... Ik heb Karel sedert vanmiddag niet meer gezien.

— Gevlucht dus? Hij moet geheimzinnig uit het kantoor verdwenen zijn...

— Bij mij is Karel niet meer geweest!

— Hoe weet ge het dan van 't onderzoek?

— Door mij! zei Mathilde. Mijn broer is bij mij gekomen en vroeg me zijn vrouw te gaan vertellen, dat hij voor een langen tijd op reis moest. Hij bekende dat er iets ergs was met zijn baas... Hij is in het donker verdwenen...

— Wel, ik zal dat aan den kommissaris meedeelen... Mijnheer Halkens doet dwaas; hij kan niet ver loopen...

De agent vertrok.

— En is dat nu allemaal waar? jammerde Livina weer. De politie, die Karel wil aanhouden!

Mathilde besloot hier te overnachten. Ze kon haar ongelukkige schoonzuster nu niet alleen laten.

— Ik ga even over en weer naar huis, zei ze. Straks ben ik hier terug...

— O ja... Laat me als 't u belieft vannacht niet alleen!

Het bleek nu, dat de in schijn ongevoelige Mathilde, toch een goed hart bezat. Door de sneeuwvlaag ging ze naar huis. Frans en Leonie keken nog vreemder op, toen hun meesteres zei, dat ze vannacht niet hier zou slapen. Dat was in geen tien jaar gebeurd.

— Mevrouw Halkens is alleen... mijn broer moest op reis... ik ga ze gezelschap houden.

Meer uitleg gaf de weduwe niet. En toen ze vertrokken was, zei Frans:

— Er is iets aan den gang, dat we nog niet weten mogen.

— Ja, de bazin doet geheimzinnig; eerst dat bezoek van een bedelaar, met wien ze toch lang zat te babbelen...

— En aan wien ze voorzeker veel geld heeft gegeven, want ze ging er om naar boven...

— 't Is vreemd.

En de knecht en zijn vrouw zaten te gissen naar wat er toch mocht voorgevallen zijn.

III.

Intusschen stapte Karel Halkens door de nog immer neerdwarrelende sneeuw over den grooten weg van Roeselare naar Meenen. Hij was nu zoo wat halverwege. De wind loeide door de hooge boomen langs de baan. De hoeven aan weerskanten sliepen onder hun witte kap...

De weg was nu verlaten. Karel ontmoette een zwaren wagen, die zeker voor een Roeselaarschen handelaar kruidenierswaren had weggebracht naar dorpen in het ronde en thans ledig huiswaarts reed.

En Karel benijdde den voerman, die warm ingeduffeld onder de wijte zat en straks thuis zou zijn...

Halkens hoorde ergens een klok slaan, zeker op den wat verwijderden toren van Dadizeele. Hij was daar met zijn ouders zoo dikwijls naar den ommegang geweest in de Meimaand als het land alom weer groen lag en de boomgaarden om de boerderijen openbloeiden als ruikers.

Zijn ouders! Hoe hadden ze gewerkt en gespaard om hem lang op school te laten. Zoo kon hij een goede geleerdheid verkrijgen en nadien een beste betrekking verwerven... Maar schandelijk schond hij het vertrouwen van zijn baas.

Zijn ouders! En nu was hij zelf vader... een vader, die laf vluchtte en vrouw en kinderen in den steek liet. Ja, hij voelde diep zijn zware schuld. Soms weende hij van wanhoop. In maanden, in jaren misschien zou hij Livina, Jantje en Elsje niet meer terug zien! Morgen sprak heel de stad schande over hem... en zoo verdiend! De politie zou aan zijn deur komen...

Livina wist nu zeker reeds alles door Mathilde. En Karel stelde zich voor hoe ze zat te weenen in de voorkamer... en vannacht geen oog kon sluiten... En wat dan, als morgenochtend Jantje en Elza naar hun vader vragen zouden!

— Een lafaard, een misdadiger ben ik! kreunde Halkens.

Hij moest over den Kezelberg en worstelde

met den wind. Zijn kleeren waren al doornat... Dan bereikte hij Meenen, dat in diepe rust lag. Het sloeg op het ronde belfort middernacht.

Karel kende hier den weg en over de Markt, door de Rijselstraat en over de Leiebrug trok hij naar de Fransche grens. Aan de Barakken bij Halewijn stond hij voor Fransche tolbeambten. Hij moest in het wachthuis komen en schrok. Zou men hem aanhouden? Maar de douaniers schenen hem alleen voor een smokkelaar te houden, en tastten in zijn zakken. Ze vonden de boterhammen met hesp. Die waren niet verboden...

— Nog zoo laat op reis? vroeg een der mannen.

Karel verzon gauw een leugen...

— Ik moet naar een zieken broer te Rijsel en er was geen trein meer, beweerde hij.

— Dat is nog drie uur ver... en met zulk weer... Het is geen plezierreis.

Maar Karel Halkens praatte niet lang over zijn reis. Hij ging spoedig heen.

— Nu ben ik in Frankrijk... en hier kunnen ze me vooreerst niet aanhouden, zei hij bij zich zelf.

Hij was afgemat. Ware er nog ergens een hotel open geweest, hij zou er dadelijk binnen getrokken zijn!

Weer stapte hij over den weg, waar de wind

gierde en de sneeuw dik lag. Karel besloot te probeeren in een schuur te dringen. Na geruimen tijd zoeken gelukte dit. En als een vagebond kroop hij in het stroo, huiverend in zijn natte kleeren.

Morgen zou hij te Rijsel nieuw ondergoed koopen en ook een costuum. En thuis hing de kas en lagen de schuiven vol!

Thuis! Weer begon de vluchteling te weenen. Zijn vrouw en zijn kinderen! O, hoe gelukkig had hij met hen kunnen leven! Sterk verafschuwde hij nu zijn oneerlijkheid. In zijn hoogmoed was hij wel tot een diepen val gekomen...

— O, God, vergeef me mijn kwaad... help Livina, Jantje en Elsje en mij zelf. Breng ons weer bijeen! bad hij in zijn groote wanhoop.

IV.

Livina had bijna niet geslapen. Tegen den morgen sluimerde ze in. Toen hoorde ze haar kinderen. Ze stond op. Ze voelde zich duizelig... Het was zeven uur... Ze ging naar beneden en maakte de kachel aan. Weldra verscheen ook haar schoonzuster. Beide vrouwen spraken natuurlijk dadelijk over de vlucht van Karel.

— Waar zou de doolaar nu zijn? vroeg Livina.

— O, hij heeft geld en verblijft te Rijsel al in een hotel...

— Ik zou toch naar hem toe willen.

— Dat kan niet... Waar moet ge hem zoeken? En als gij er aankomt, is hij misschien al naar een havenstad gereisd, om de boot te nemen.

— Daar zijn de kinderen... die arme schapen! hernam Livina, en haastig veegde ze haar tranen af.

Elsje en Jantje trippelden binnen.

— Goeden morgen, moeder, groetten ze.

— O, tante Mathilde is hier al, zei Elsje.

— Waar is vader? vroeg Jantje.

— Vader moest voor een heelen tijd op reis, antwoordde de moeder met stokkende stem.

— Komt hij vandaag niet terug? vroeg Jantje weer.

— O, neen... morgen ook nog niet. Hij zal de heele week weg blijven...

— Waarvoor?

— Dat kunt ge nog niet begrijpen...

— En waarheen dan, moeder?

— Naar een stad, die ge niet kent.

De kinderen keken plots wat bedroefd. Maar lang duurde dat niet. Ze lieten zich wasschen en kleeden en Elsje voorspelde, dat vader wel wat schoons zou mee brengen.

Tante Mathilde had de lamp uitgeblazen en de vensterblinden geopend.

— O, kijk, hoe veel sneeuw; riep Jantje op-

getogen. Moeder daar wandelen twee gendarmen... Die vinden de sneeuw zeker ook plezierig.

Het was of Livina een steek in haar hart kreeg. Ze begreep, dat gendarmen het huis bewaakt hadden, meenend, dat Karel in den nacht teruggekeerd zou zijn.

De kinderen ontbeten en Mathilde bracht hen dan naar de bewaarschool. Wat later belden de gendarmen aan. Ze vroegen of Karel thuis was.

— Mijn man is sedert gistermiddag niet meer hier geweest, antwoordde Livina.

De gendarmen gingen heen. Mathilde keerde terug. Moedeloos en half ziek zat Livina bij de kachel.

— We moeten dadelijk maatregelen nemen, zei Mathilde. Ge hebt nu geen verdiensten meer.

— O, ik zal uit werken gaan... wasschen, naaien... Ik wil den kost winnen...

— Daar praten we later over... Ge verhuist naar mijn woning... Ge moet hier al vast geen pacht meer betalen. En bij mij is er eten in overvloed. Ik heb ook plaats genoeg, om uw meubels te zetten. We wachten dan nieuws af van Karel.

— Mijn lief huis verlaten... Maar het moet... ik begrijp het... en ik ben u dankbaar, Mathilde.

— Ik voel uw groot verdriet mee, arm schaap. We zullen moed houden.

Wat later begaf Livina zich naar mijnheer

Leba, den patroon van Karel. Ze voelde het haar plicht. Ze was erg beschaamd.

— Zoo, madam, dat is een schoone historie met uw man! zei de heer Leba. Vier en twintig duizend frank heeft hij me ontstolen... Komt ge me die terug brengen?

't Klonk als ruwe spotternij. Mijnheer Leba was geen fijnvoelend man.

— O, kon ik maar, mijnheer! Ik zou er droog brood voor eten, antwoordde Livina weenend.

— Dat helpt nu niet meer... Ge hadt zooveel hooge streken niet moeten verkoopen... Rijk willen worden!

— Ik, mijnheer? God weet, dat ik mijn man altijd tot tevredenheid vermaand heb... Ik wist niets van dat speculeeren... Dan zou ik het belet hebben...

— Waar is Halkens?

— Gevlucht... Hij is sedert gistermiddag niet meer thuis geweest...

— De lafaard loopt nu weg. Ik heb hem natuurlijk bij de politie aangeklaagd.

— Mijnheer, ik zal werk zoeken en u met beetjes afbetalen. Ik vind het vreeselijk, wat Karel misdaan heeft.

De fabrikant haalde de schouders op.

— Van dat afbetalen zal veel terecht komen, bromde hij. Waar is uw man heen?

— Dat kan ik niet zeggen...

— Natuurlijk niet... Hij verdient in de gevangenis te zitten... Wat komt ge eigenlijk doen?

— Vergiffenis vragen in de plaats van Karel.

— Daar ben ik niets mee... Ik krijg zoo mijn geld niet terug. Ik heb een schurk vertrouwd... Ik zag in een heelen tijd de boeken en de bankrekening niet na, omdat ik Karel voor een eerlijk man hield. Nu en dan stak hij sommen in zijn zak en hij vervalschte de boeken. Dat blijft natuurlijk niet duren...

— Mijnheer, ik zweer u, dat ik van dit geld nooit iets heb bemerkt...

— 't Kan zijn... Ik ben het slachtoffer...

De fabrikant nam zijn pen weer op en Livina begreep, dat ze kon heen gaan. Op straat boog ze het hoofd. Ze merkte, dat sommige voorbijgangers haar vreemd bekeken. Thuis trof ze een broer en een zuster van haar aan. Die schimpten op Karel... Hij wilde den grooten heer uithangen, den fieren klaai... En nu stak hij de heele familie in de schande, en liet hij vrouw en kinderen in armoede achter.

— Karel heeft erg misdaan, ik weet het, maar ik wil van u toch geen kwaad over hem hooren! riep Livina schreiend uit.

Zij en Mathilde verzwegen het, dat Karel naar Amerika wilde.

Mathilde nam Livina en de kinderen mee naar

haar huis. Frans en Leonie hadden het nieuws van het bedrog al vernomen. De knecht zei er iets van tot zijn meesteres.

— Tut, tut, we klappen er niet van! sprak de weduwe.

's Anderdaags werden de meubels gehaald... Jantje en Elsje stelden allerlei vragen... Hun moeder gaf ontwijkende antwoorden. Op een middag kwam Jantje schreiend uit school. Een jongen had gezegd, dat zijn vader een dief was. Moeder troostte hem, maar 't was of haar hart brak...

Livina zocht werk; er waren dames, die medelijden met haar hadden en ze kleeren lieten naaien... Van Karel kwam nog geen nieuws... Livina maakte zich zeer ongerust.

— Hij zal uit Frankrijk niet durven schrijven hebben voor de politie... We moeten wachten tot hij in Amerika is, troostte Mathilde.

Men merkte, dat nu deze woning dikwijls door gendarmen bespied werd.

Aan het eind van de eerste maand droeg Livina vijftig frank naar mijnheer Leba. De fabrikant nam ze aan.

— Ge toont ten minste uw goeden wil, zei hij.

Eindelijk bracht de bode een brief uit Amerika. Karel smeekte zijn vrouw om vergiffenis. Hij had uit Frankrijk niets durven schrijven, vrezend, dat de politie zijn spoor zou vinden en zijn uitlevering vragen. Hij was nu te New-York en had er na enkele dagen werk gevonden op een kantoor. Hij kende goed Engelsch. Hij zou geregeld geld zenden en beloofde zijn leven te beteren. Dan hoopte hij zijn vrouw en kinderen over te laten komen. Hij wilde het gestolene bij gedeelten afbetalen.

Livina was blijde met dit nieuws. Ze zei aan de kinderen, dat vader nu in Amerika werkte en ze hem terug zouden zien. Elsje en Jantje spraken er niet veel over. Ze voelden, dat er iets zeer triestigs achter die reis verdoken zat.

— Karel wordt een ernstig man, sprak Mathilde. Nu heb ik goeden moed.

Een maand nadien kon Livina twee honderd frank naar den fabrikant brengen, haar loon en geld, dat Karel gezonden had. Mijnheer Leba vroeg naar haar man... Livina wilde niets vertellen... Ze was bang, dat de fabrikant kwaad van Karel zou schrijven aan diens nieuwen patroon.

Zoo verliep een jaar; geregeld schreef Karel en zond hij geld. Livina zei dikwijls dat ze nu wel

zuinig met haar kinderen in een klein huis kon gaan leven. Mathilde had al zoo veel gedaan.

— Ge blijft hier, sprak de weduwe. Nog een beetje geduld, dan kunt ge naar Amerika vertrekken; we moeten Karel recht helpen.

Weer verliepen eenige maanden. Karel zond meer geld en de fabrikant kreeg ook grootere sommen. Eindelijk erkende hij dan toch eens dat Livina een eerlijke vrouw was.

— — — — —
Zekeren dag ontving Livina weer een brief uit Amerika. Karel meldde, dat hij nu eigen zaken deed. Hij kocht en verkocht granen en zaden. Hij zond geld voor de reis van Livina en de kinderen. Hartelijk bedankte hij zijn zuster voor haar innige liefdadigheid.

Livina ging naar den fabrikant en deelde hem mee, dat ze naar Amerika zou vertrekken.

— Dan kan ik naar de rest van mijn geld fluiten! sprak hij grof. Ik heb zoo wat vijf duizend frank ontvangen; het is een bedroefd klein beetje.

— Mijnheer, God weet, hoe ik geen rust zal hebben voor gij geheel afbetaald zult zijn, zei Livina.

— Uit het oog, uit de gedachten...

— Neen... Gij moet alles terug krijgen en Karel is het daarin met mij eens...

Mathilde bracht Livina en de kinderen naar de boot te Antwerpen. Het was een roerend afscheid. Jantje en Elsie weenden toen ze tante goeden dag kusten. Ze beminden haar nu zóó... Livina kon haar innige dankbaarheid niet genoeg uitdrukken.

— Ge hebt nooit op mijn broer gescholden... ge bleeft hem beminnen... Help hem nu, dat hij altijd op den goeden weg blijft, en dan ben ik ruim beloond, zei Mathilde. En misschien komt ge later samen me nog eens bezoeken.

De reis viel Livina zeer lang. Ze verlangde zoo naar Karel. Tien dagen later legde de boot te New-York aan. Halkens stond aan de kade... Livina omhelsde hem, weenend van geluk. En de kinderen waren ook zoo blijde. Diep ontroerd zag Karel allen terug...

Ze reden door de drukke straten, en kwamen aan een eenvoudige, nette woning, aan den buitenkant. Die had Karel gehoord. En Livina was blijde, dat hij geen groot huis gekozen had. Hij moest wel veel veranderd zijn.

Er was heel wat te vertellen, vooral over Mathilde, die onder een ruw uiterlijk zulk een hart van goud bezat.

Toen de kinderen naar bed waren, zei Karel tot zijn vrouw:

— En nu moet ik u nog eens mondeling vergiffenis vragen voor alles wat ik u en de kinde-

fen aangedaan heb. O, ik leed er veel om... en mijn berouw is oprecht. Dat zal ik u altijd bewijzen...

— God heeft ons weer samen gebracht en we zullen tevreden met elkaar leven. Natuurlijk moeten we eerst mijnheer Leba geheel afbetalen.

Karel bezat in de stad een pakhuis en een kantoor, maar hij had alles eenvoudig ingericht, en hij werkte zelf hard met een klerk en eenige knechten mee. Door zijn bekwaamheid kon hij in het vreemde land ruim zijn brood verdienen.

Livina leefde zuinig en alles, wat bespaard kon worden, werd naar den heer Leba gezonden. Na vier jaar was de fabrikant afbetaald, met de intrest van zijn geld. Hij schreef toen een waardeerenden brief.

Karel keerde liever niet meer naar Roeselare terug. Op zekeren dag schreef Mathilde, dat ze naar Amerika kwam. Ze dacht altijd zoo aan de kinderen en ze wilde bij hen wonen.

Toen Jan en Elza veel grooter waren en Karel een zeer drukke zaak bezat, vertelde hij hun van zijn vlucht op dien sneeuwavond... Hij wilde zijn kinderen leeren, tot waar hoogmoed en geldzucht leiden kunnen.